Ч. 164. Субота 7 серпня (25 липня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА принимають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Революцийний рух на піриненскім острові. — Цар в дорозі. — Кретийска справа.

Революцийний рух в Ішпанії нїби вже здушений, але тихцем він все ширить ся дальше і сягає аж до Португалїї, де також зачинає віджнвати републиканьска гадка. Президент ішпаньских міністрів Мавра представив кореспондентови „Times-a“ ситуацию як слідує: Розрухи в Катальонії — казав він — не мають характеру народного ані социяльного. Єсть то лиш діло анархістичних аґітаторів, котрим здавало ся, що они з нагоди покликаня резервістів до служби у войску зможуть викликати антимілїтарний настрій серед Катальонців. Подібний характер мають розрухи і в инших місцевостях. З анархістами сполучили ся хвилево социялісти і републиканці, щоби устроїти ґенеральний страйк. Він спричинив в Барцельоні ще гірші наслідки як доси. Правительство однак рішило ся здушити той рух не ведучий до нїчого і страйк не удав ся; на 900 громад ледви в 15 були розрухи із-за того страйку. Поза Катальонією не треба було уживати збройної сили.

Заговоривши про війну в Марокку, сказав Мавра, що не сумніває ся, що ґен. Маріна приступить небавком до побідоносної офензиви і що ціль ішпаньскої полїтики в Марокку буде небавком і з малими коштами осягнена.

Та й з Портуґалїї надходять вісти про новий революцийний рух. Особливо в Опорто прийшло до грізної ворохобні. Причиною сего єсть не лише велика податливість молодого короля Мануїла, яку використовують революционїсти, а головно то, що недавно покликав король до краю бувшого диктатора свого батька, Франка, який після убийства короля Карльоса втік за границю з обави перед ворохобниками. Франко був великим ворогом сильно загнїздженої в Портуґалїї полїтичної корупциї, притім горячим патриотом о зелізній волї і чистім характері. Але спосіб житя і правлїня Карльоса знївечив всї добрі наміри Франка так, що він навіть яко диктатор не зміг запобічи катастрофі. З хвилею вступленя на престол короля Мануїла мусїв Франко, загрожений зі сторони републиканців, революционїстів і т. д., втікати з краю.

Але велика податливість короля не поправила відносин. Републиканці не зрозуміли єї яко бажане згоди, лише яко обяв слабосильности і то їх лише більше підбадьорило і они розпочали свою небезпечну акцию в краю. Король був супротив сего безсильний, бо не мав при собі нікого, хто би міг сему положити конець. Що більше, навіть на своє войско не міг король покладати ся, бо раз між войсковою сторожою пізнав перебраного заговірника, другий раз один поручник перестеріг єго в часї двірского обіду, що між окруженем, навіть в найвисших кругах, є заговірники. Се пригадало королеви енерґічного Франка, якого він сейчас покликав до краю.

Очивидно революционери сейчас забрали ся до боротьби з сим чоловіком, якого рішучости они так бояли ся. Розуміє ся, що вісти про ворохобню в Катальонії мусїли їм додати відваги, тож розпочали они в Портуґалїї систематичне підбурювана людности. В неділю хотїли они виконати рішучий удар і в тій цїли приготовили цїлий ряд републиканьских зборів, які одначе правительство заборонило. Власне по тій причинї прийшло в Опорто до грізної ворохобні.

Цар Николай приймив вчера перед полуднем на корабли „Штандар“ депутациї міст Льондона і Порсмеса та палат торговельних льондоньскої і ліверпульскої, котрі вручили єму привітну адресу. Цар відчитав в анґлїйскій мові відповідь на привітні промови і зазначив в ній, що межи Анґлїєю а Росиєю панують дружні відносини, що впливає і на удер-

2)

Він не оженив ся.

З німецкого — Фридриха Тіме.

(Дальше).

— Може позволите склянку пива? — спитала Ґертруда і встала.

— Прошу — дякую, хотів я сказати, панно — Єго лице стало як бурак червоне.

— То ви не пєте пива? преці всї студенти пють пиво.

— Чому нї — та й я випю склянку поза домом — але рідко коли. Волю каву, чай або молоко.

— То може позволите філїжанку кави?

Він знову почервонїв ся, але вже не говорив дальше нїчого лиш приймив каву з подякою.

— То ви певно і не курите? — спитала пані Фоґльова усьміхаючись.

— Чому нї, закурюю деколи папіроса; але то мені байдуже.

— Ви студиюєте теольоґію? — допитувала ся Ґертруда.

— Фільольоґію — хочу бути ґімназияльним професором.

Дами хотїли ще неодно витягнути з него, але розмова повістала досить урвана. Молодий мужчина, ще не увик був до присутности Ґертруди, а всеж-таки, видко, бавив ся добре і посїстав довго.

Коли на другий день вернув з викладів і несподївано увійшов до своєї комнати, здивував ся не мало, коли застав там доньку своєї господинї, котра єму видавала ся така красна і достойна, як она там попрятувала і стирала порохи.

Він привитав ся чемно а в дусї не сходило то єму з дива, що она може щось такого робити. Як вчера так і нинї показав ся він несьмілим і непорадним, сїв собі коло свого бюрка і нїби то щось робив. Скоро она то побачила, вийшла борзо сказавши, що скінчить свою роботу пізнїйше.

Минуло споро часу аж новий комірник позбув ся своєї несьмілости і міг розмавляти з Ґертрудою, як звичайною людиною. Але в души цїнив він єї і поважав високо, єї дїяльна вдача імпонувала єму дуже. А яка она була пильна, як все за матір робила, як всюди за всїм походила! Нїколи не застав єї, щоби сиділа без роботи; як не помагала в господарстві, то щось шила, або вишивала до склепу. А як при тім матір і донька жили невибагливо! Що найбільше пішли вечером на годинку на сьвіжий воздух а в недїлю ходили спільно на прохід. Ледви два або три рази до року знайшла ся якась нагода до забави.

Одного разу, коли Ґертруда молодому мужчинї принесла підвечірок, кинула оком на якусь книжку, що лежала отворена на столї.

— Ах, то повість! — відозвала ся она. Я хотїла би єї дуже прочитати. Може би ви менї єї позичили, пане Борншайн.

— Дуже радо, возьміть собі, панно.

— Коли бо ви самі тепер читаєте?

— О я можу й —

— Нї прочитайте ви насамперед а відтак я возьму. Я можу заждати.

— То не моя книжка — я випозичив єї лиш на кілька днів. Коли позволите, то буду вам і вашій мамі читати.

То було сьміле предложене для молодого мужчини і єму самому дивно стало, що здобув ся на таку відвагу. Але єго предложене приняли з подякою і Фридрих Борншайн виконував свою службу зразу досить несьміло але з часом стала то для него звичайна єго робота. Бо стало ся так — він і сам не знав, як до того прийшло — що він що вечера пересиджував в привітній комнатцї вдовиці, балакав з дамами або їм щось читав, ба небавком привикав ся до них правильно що недїлї і ходив до лїса або в поле або й де далеко поза місто, де випили по склянцї кави а відтак дома вечеряли разом. При тім завів ся був такий звичай, що кожда сторона сама за себе платила; несьміливий студент хотів зразу платити за свої товаришки, але они так рішучо тому спротивили ся, що Борншайн не важив ся вже другий раз з тим виступати. Поволи привик він уважати вдовицю нїби за свою матір а Ґертруду нїби за сестру, котрих у всїх великих і малих справах житя питав о раду. Не мали нїякої тайни перед собою, обговорювали всї справи разом а то що Ґертруда сказала значило у молодого мужчини передовсїм дуже богато. Она иногдї навіть дїлила ся з ним своєю енерґією, скріпляла єго відвагу і честилюби-

жане мира в Еврові. Відповідаючи депутациям палат торговельних говорив цар о відносинах торговельних межи Анґлією а Росиєю, котрих підперло дуже утворене палат торговельних російскої в Льондоні а британьскої в Петербурзі.

Ізвольский заявив представителеви бюра Райтера, що знамениті російско-анґлійскі відносини не пошкодять ніякій державі, і не звернені против ніякої. В справі кретийскій, держави опікунчі рішили ся удержати status quo на сім острові а що до балканьскої кризи, то она вже остаточно залагоджена.

З Льондону доносять: Представителеви бюра Райтера подав російский амбасадор до відомости слідуючу прощальну заяву царя Николая: Цар відніс глубоке враженє з гостини в Анґлії. Сердечне принятє, якого він і цариця зазнали в королівскій родині, принятє величавою фльотою, котра витала царску пару и Кавс, становище анґлійских мужів державних, населеня і праси — все то єсть щасливою ворожбою на будучність. Єсть горячим бажанем і волею царя, щоби тота вельми коротка гостина видала лиш успішні плоди і скріпила дружні чувства межи володітелями, правительствами і народами.

Після „Morg. Post.“ ситуация на Креті заострює ся. До згаданої ґазети доносять з Константинополя, що великий везир зарядив усуненє екуменьского патріярха з Кандиї, позаяк він вивісив грецку хоругов і мимо наказу не хотів єї здоймити. Зі взгляду на то, що й з инших будинків повівають грецкі хоругви, як і що Кретийці розписують вибори після грецких законів, Туреччина уважає то за casus belli і треба сподівати ся поважних кроків у опікунчих держав. Вість однак, мовби Туреччина поставила вже ультіматум, не єсть правдива.

Новинки.

Львів, дня 6-го серпня 1909.

— Відзначеня. Є. Вел. Цісар надав віцепрезидентови намістництва ґр. Володимирови Лозьови командорский хрест ордера Франц Йосифа зі звіздою; радникови Двору в львівскім намістництві Ів. Чеховскому кавалерский хрест Леопольда; радникам намістництва: Ферд. Павліковскому в Коломиї, Ант. Райнерови в Ярославі, дрови Станисл. Устияновскому у Львові ордер зелізної корони III. кляси; секретареви Намістництва Людв Каспарі'му кавалерский хрест ордера Франц Йосифа.

— Іменованя. Є. Вел. Цісар надав старостам: Вінк. Белявскому в Бережанах, Льву Крушиньскому в Бродах, Меч. Стрільбицкому в Нов. Санчи і Ромуальд. Ноельови в Дрогобичи титул радників намістництва.

— Нові складниці почтові. З днем 1 го вересня 1909 заводить ся почтову складницю з звичайним кругом ділана в місцевости Деренівка, перенесеній рівночасно з округа доручень ц. к. почтового уряду в Янові коло Теребовлі до округа доручень ц. к. почтового уряду в Теребовли. Тота складниця буде поїздами ч. 3451, 3453, 3454 і 3456 сполучена з ц. к. почтовим урядом в Теребовли, зглядно з почтовими амбулянсами Т.-З. 98, Т.-Ч. 532, З-Т. 98 і З. Т. 533.

З днем 16 серпня 1909 заводить ся почтову складницю з звичайним кругом ділана в місцевости Поломця, що лежить в окрузі доручень ц. к. почтового уряду в Небильци і буде з вим сполучена шестикратним на тиждень пішим післанцем.

— Сокільский з'їзд в Краснім, золочівского повіта, відбуде ся в неділю дня 8 серпня. „Соколи“ з золочівского, брідского, полудневo-каменецкого і північно перемишляньского повітів мають вислати по двох відпоручників на кождих сто членів, які мають явити ся о 1 ій год. по пол. в читальні „Просьвіти“ в Краснім. Дневний порядок: 1. Реферат відпоручника „Сокола“ зі Львова. 2. Справа збірної їзди на сокільский злет і хлібо робску виставу в Стрию 19 вересня. 3. Наука свобідних вправ. — Того самого дня відбуде ся отворене „Сокола“ і курс пожарництва в Краснім

— Дрібні вісти. На будову руского театру у Львові зложено в місяци липни 378·86 К. — В Скоморохах нових, рогатиньского повіта, відбудуть ся в неділю дня 8 с. м. перші загальні збори „Сокола“, а в Зарваници коло Підгаєць відограє тамошний „Сокіл“ в неділю дня 8 с. м. аматорске представленє „Невольник“. — П. Ґустав Пінкас знайшов на Бернардиньскій площи золотий дамский годинник і зложив на поліциї.

— Нещаслива пригода на зелізници. Онногди пополудни о год. 1·30 поїзд особовий ч. 5412 їдучий з Винник до Львова переїхав на просторі межи Личаківским двірцем а Підзамчем зелізничого робітника Григория Турецкого і зранив его тяжко в голову і руку. Теодор Кошулїньский, властитель реальности на Знесіню, видів, як Турецкий сидів на шинах і крикнув ще на него, щоби вступив ся, але Турецкий не чув, бо може дрімав і впав під колеса, чи може то був самоубийчий замах. Поїзд зараз задержано, а тяжко раненого відвезено на Підзамче, де він мимо скорої помочи помер. Турецкий мешкав в Кривчичах і був приділений до служби на стациї Личаків.

— Репертуар руского театру в Борщеві. (Саля „Народного Дому“. Початок о 8 вечером).

В суботу, дня 7 серпня с. р. „Уріель Акоста“, траґедия в 5 діях К. Ґуцкова.

В неділю, дня 8 серпня с. р. „Запорожець за Дунаєм“, народна комічна оперета в 3 діях Артемовского, закінчить „Вечерниці“, музичний твір Нїщиньского.

Ві второк, дня 10 серпня с. р. „Хата за селом“, народний образ в 5 діях зі співами і танцями перероблений з повісти Крашевского. — Музика Носковского.

— Жидівскі авантури в Щавници. В середу дня 4 с. м. арештував поліциян в Щавници якогось жида за то, що не заплатив курацийної такси і хотів завести его до клїматики для залагодженя справи. Арештований зачав верещати і ставив опір В одній хвили збігло ся множество жидів арештованому на поміч. Загрожений поліциян дав свистawкою знак другому поліциянови, котрий зараз прибіг і оба повели арештованого до клїматики, де справу залагоджено.

Тимчасом перед урядом клїматичним зібрала ся товпа жидів, котра голосно відгрожувала ся поліциянам. По стороні поліциянів станули гірняки-

---

вість, а єї вроджений такт вишукав завсігди відповідну дорогу, коли він не міг рішити ся і не знав, що робити.

Дружба межи Борншайном а дамами перенесла ся небавком і на родину молодого мужчини. Родичі і сестри студента приїздили в гостину і мешкали, розуміє ся, у Фоґльової, Ґертруда знов їх відвідувала а комірник знов зі свого боку уважав то зовсім на місци, щоби синови вдовиці, коли той приїхав в гостину до родини, стелили в его кабінетику. Розуміє ся, що він і брат Ґертруди називали себе від першої хвилї приятелями.

3.

На одній прогульці, на котрій студент супроводжав матір і доньку, попались они в товариство, що танцювало. Молодих людий взяла охота танцювати а особливо Ґертруді аж очи сьвітили ся, така взяла єї охота. Она любила танцювати а так мало знаходила охоту до того. Фридрих Борншайн умів танцювати, хоч і не був майстром в тій штуці, але сам був би нїколи початку не зробив, бо тота нагода припала була ще в першім році їх знакомства.

Тому то Ґертруда сама, невинна і весела, дала почин до того. — А що, пане Борншайн, як би ми так собі затанцювали? — спитала она сьміючись.

— Як хочете, панно Ґертрудо.

Отже пішли в танець. Несьміливо обняв єї рукою. Що то було? Він формально аж задрожав, коли єї доторкнув ся, але чувство було приятне.

Они опісля ще нераз танцювали, бо він єї правильно запрошував на тих кілька балїв, на котрих мусїв бути і за кождий раз проявляло ся то явище. Але він відчував то само, коли й инші дівчата брав в танець. Любов преці то не могла бути.

Ні, певно ні! Єму то й на гадку не прийшло, щоби він Ґертруду міг любити, хоч і як єї цінив. Була лиш сестрою для него і більше нічого! Правда, що коли собі подумав, що она може віддати ся, то єму прикро робило ся, бо привик був до неї, не міг без неї обійти ся так, як без їди і питя. Але майже несьвідомий був того і єму здавало ся, що в її промавляє інтересї, коли одного разу, як до молодої дївчини прийшли свати, висказав ся рішучо против того, щоби она віддавала ся.

Як же дивно єму видавало ся, що она мала би віддати ся! Жених не міг їй богато подати, він був урядником від зелізниці з малою платнею. Але що найважнїйша річ: Ґертруда не відчувала для него ні найменшої прихильности, ба навіть аж зжахнула ся на саму гадку, що мала би за него віддати ся.

Панї Фоґльова була вже скорше за тим і намавляла єї.

При сій нагоді показав ся Фридрих дивно говірливий. Одушевляв ся мов би якийсь адвокат. Чому намовляєте панну Ґертруду до того, що їй опротивіле? — відозвав ся він живо. — Подружє повинно виходити з любови, то преці звязь серця.

— Ви не зважаєте нато, пане Борншайн, що моїй донці вже двайцять літ. Я стара, она мусить думати о своїй будучности. То не дрібничка остатись самій одній і опущеній на сьвіті. Я то досьвідчила сама на собі, коли мій чоловік так вчасно помер. Але я мала бодай двоє дітий і певний хоч маленький дохід, а Ґертруда зовсім бідна.

— Ну, на случай потреби має приятелїв — сказав студент з незвичайною у него рішучостию. — Нещасливою не сьміє статись. — Зовсім добре, панно Ґертрудо, що не хочете віддавати ся за него. Що вам може такий чоловік подати? Ви з своїм образованєм можете зробити лїпшу партию.

Вислїд наради був такий, що молода дама дала відмовну відповідь. Така сама судьба стрітила по якімсь часї опісля і якогось купця, приятеля брата. Та й в сїм случаю станув Фридрих дуже рєвно по стороні Ґертруди, котра не хотїла нічого й чути про сватанє.

Небавком опісля знайшла знов она нагоду статись зі свого боку пожиточною молодому мужчині. Фридрих сидів занадто над книжками, він взагалі не любив нїгде виходити. Єго рум'яне здорове лице з часом поблідло мов би у якого хоровитого. Не міг нічого їсти, посумнів і зробив ся якийсь задумчивий.

— Коби мене лиш не вчепили ся сухоти — говорив він одного вечера страшно зажурений.

— Ви і сухоти? — відозвала ся Ґертруда, сьміючись. — Куди ви взяли ся, пане Борншайн? Ні, то не то. — Ви не жиєте так як треба.

— Я преці солїдний чоловік, як мало який, виходжу мало, пива зовсїм не пю — —

— Тож то й є. Ви за богато пересиджуєте в хаті. Молодість хоче веселости. Ви тут нидієте з отсими двома жінками, то не для молодого чоловіка, пане Борншайн.

— Отже що менї робити?

— Шукайте собі таких як і ви. Я не за тим, щоби навязувати богато з людьми, але приступіть до якого товариства. Випийте инодї склянку пива і закуріть циґаро. Через то не треба ще стати піяком. Але того потреба, щоби трохи відсьвіжити ся і набрати сили та охоти до житя.

Молодий мужчина послухав ради і позбув ся небавком хоробливої обави.

(Дальше буде).

дорожкарі, а розлючена товпа звернула ся против них. Тоді дорожкарі посідали на візки і чвалом пустили ся на товпу, котра стала бити кові чим хто мав, а візники били товпу батогами. Ситуация ставала що раз грізнїйша, бо дорожкарям прибігли були на поміч ще й инші гірняки. Тоді явив ся на площи комісар стациї клїматичної в мундурі і завізвав жидів щоби розійшли ся і не шукали собі нещастя. Аж тепер жиди уступили ся, а вечером зареквіровано ще жандармерию, котра до дальших авантур недопустила.

— **Пригадуємо,** що перша хліборобска виставa в Стрию буде отворена 19-го вересня с. р. Кожде село, кождий сьвідомий господар повинен взяти участь в тій виставі — виставляючи найдобірнїйші плоди своєї рілї і працї. Зголошеня належить слати на адресу: „Краєвий союз господарско молочарский в Стрию".

— **Огні.** З Коломиї доносять: Дня 30 липня вибух сильний огонь в дестилярни нафти Елїї Крісса. Бухаюча ропа горіла на просторі кількасот квадратових метрів і грозила вибухом резервоарів нафти і бензини. Завдяки акциї ратунковій сторожі огневої і помочи войска угашено над раном 31 м. м. огонь в той спосіб, що копано рови недопускаючі, щоби ропа дальше розливала ся, а відтак засипувано їх землею. — В Козлові згоріло сими днями 11 селяньских господарств, а шкода лиш в части обезпечена виносить 25.000 К.

— **Про другий конґрес унїоністів у Велеградї** о чім ми вже вчера на иншім місци подали звістку, доносять тепер: Наради конґресу відбували ся у великій сали велеградского монастира Єзуїтів а участники конґресу мешкали через чотири днї також в тім монастири. Всїх участників конґресу було до 200. Були заступлені майже всї Славяни. По Чехах, господарах конґресу, було найбільше Русинів. Крім митрополита ґр. Андрія Шептицкого, котрий був предсідателем конґресу, взяли участь отсї рускі сьвященики: др. Мишковский, др. Дорожиньский, др. Мастюх, др. Боцян, Давидяк, дек. Донарович, дек. Воляньский, Патрило, війск. капелян Мереньків, Рудович та 4 Василиян: о. Калиш, Маркевич, Кандюк і Демчук; крім того ще и 5 руских богословів з Інсбрука: Цегельский, Соболь, Горникевич, Лиско і Лаба. З Угорщини було чотирох Русинів, проф. др. Гаджеґа, ректор семинариї др. Шуба, др. Няраді (з крижевацкої диецезиї) та богослов Шуба. Крім того був ще з крижевацкої диецезиї один Хорват, канонік Шаятовіць. Був теж один Італїянець о. Пальмієрі Ч. С. Августина, що пробуває тепер в Кракові, один Грек др. Франко, бібліотекар ватиканьскої бібліотеки; один Москаль протоєрей Сергій Веригин (унїят); з Румунів: др. Бойнзеу, др. Вассілї Сучіу і др. Фльоріян — та один зболгарщений Француз. Прочі були Чехи і Словінцї. З Поляків не явив ся нїхто.

З'їзд почав ся в суботу дня 31. липня с. р. пополудни, а скінчив ся ві второк дня 3. серпня. В суботу були вже відчити на повнім засїданю.

В неділю відправив митрополит ґр. Шептицкий архієрейску Службу Божу, в сослуженю о. о. Франка, Веригина, Воляньского, Донаровича, Мишковского, Давидяка, Няраді і Болгарина; дияконували др. Боцян і о. Патрило, а асистували інсбруцкі богослови. Співали чеські богослови з Оломунца. Дириґував військовий капелян зі Станиславова о. Мереньків. Руска Служба Божа зробила на Чехів велике вражіне і они просили, щоби щераз в понеділок відправити таку саму співану Службу Божу та хотїли на памятку відфотуґрафувати всїх, що правили з митрополитом на чолї (в часї Служби Божої), але не можна було вже сего зробити задля недостачі часу. Др. Боцян мав відчит „Про студиї лїтурґіки яко про один із способів унїї". Крім того мав др. Боцян лекцию до тамошних богословів про лїтурґіку причім подав їм жерела пізнаня нашого обряду. Рускі сьвященики брали теж живу участь у нарадах в комісиях. Взагалї руска репрезентация лишила по собі у всїх учасників як найкрасше вражіне.

— **Велика дефравдация.** В конторі гірничої фірми п. Махера при ул. Академичній ч. 26 допустив ся занятий там урядник помічничий, Стефан Вайґнер, великої дефравдациї. Вайґнер, молодець літ 20, занятий від двох літ в згаданій конторі залагоджував там кореспонденцию і помагав вести книжки. Коли п. Махер сими днями виїзджав до копалень лишив управителеви бюра п. Скурскому кілька невиповнених блянкетів зі своїм підписом, щоби той міг вибрати на них гроші з банку. П. Скурский зужив один такий блянкет а два сховав. То добачив Вайґнер виповнив один блянкет на 20.000 К пішов до банку і вибрав на него гроші. На другім блянкеті написав лист до банку, в котрім нїби то п. Махер каже присилати собі всї листи до Вуглярки під Коросном. Одержавши гроші Вайґнер виїхав на урльоп, певний того, що п. Махер не так борзо довідає ся о здефравдованій сумі. Управитель Вуглярки був в дорозї і аж в суботу одержав лист з банку і вручив єго п. Махерови а той не уважаючи єго пильним, отворив і прочитав аж у Львові і аж тодї довідав ся о дефравдациї.

Тимчасом Вайґнер мав час втечи. Вайґнер в послїдних часах гуляв дуже. Він мешкав разом, при ул. Домбровского ч. 7 з якимсь Станиславом Старжевским, дезиртиром войсковим а з фаху дроґеристою і той, кажуть, звів єго на злу дорогу.

— **Пес з села.** На жаданє п. Каз. Фідерера, ад'юнкта заведеня Карного, арештовано оногди Настю Дїдухову, жінку зарібника з Бібрки, котра зловила пса п. Фідерера і завязавши єму хустку на шию, тягнула єго за собою так, що п. Фідерер здогонив єї ледви на цитадельній улици. Арештована оправдувала ся тим, що гадала, що то „пес з села".

Телеґрами.

Кавс 6 серпня. Царска родина відплила вчера о год. 3 м. 40 по полудни на покладі „Штандару", працана гарматними вистрілами.

Петербург 6 серпня. Як доносять петербурскі ґазети мінїстер справ заграничпих Ізвольский по повороті з Кавс буде іменований російским амбасадором в Римі. Мінїстром справ заграничних має бути іменований Сазимов.

Штокгольм 6 серпня. Міскі робітники заведень для осьвітленя застановили вчера роботу.

Вашинґтон 6 серпня. Надзвичайна сесия конґресу закінчила ся. Конґрес відрочено.

Вестерас 6 серпня. Пятьдесять страйкуючих робітників пішло вчера на село і змусили рільних робітників до застановленя роботи. Войско арештувало трийцять з тих робітників. Прийшло до стички з товпою. Двайцять тром арештованим удало ся втечи.

Штокгольм 6 серпня. В кругах робітничих говорять, що число страйкуючих в цїлім краю виносить 300.000; з того 50.000 припадає на столицю.

Тегеран 6 серпня. Розвязано специяльний трибунал для полїтичних злочинів, котрий засудив був чотирох проводирів революціонїстів на смерть. На будуче рішати буде всї подібні справи суд звичайний.

Константинополь 6 серпня. Мінїстер внутрішних справ Ферід і президент ради державної Раєф подали ся до димісиї, як кажуть з причини ріжницї в поглядах в справі кретийскій. Молодотурки вели в послїдних днях против Феріду завзяту борбу в працї.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, 5^{50}, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, **5·40**, 10^{30}.

З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*, **2^{05}**, 5·58, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, **4·25**, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, 10^{12}.

З Вовкова: 8·07 *), 1·19, 3·26 *), 9^{39}.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Вовкова: 7·27 *), 1·01, 3·07 *), 8^{21}.
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, 8^{20}.
„ $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, 9^{35}.
„ $^{1}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, 9^{35}.

З Янова:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від $^{2}/_{5}$ до $^{12}/_{9}$ 10·10.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30 *) 6^{12}, **7**, 7·35, 11·15.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.

До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10·38.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10^{45}.

До Сокаля: 6·14, 11·05, 7^{10}, 11^{35} *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}.

До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча".

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, 8^{29}, 11^{32}.

До Вовкова: 5^{44}*), 7·13, 1·30*), 2·52.
*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків".

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14.
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35.

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/05. до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.

До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).